

zij tegen het glas. Verrast keek hij op en groette met een glimlach van herkenning. Zijn lippen zag zij bewegen: „kom binnen, komt u binnen”.

Zij trippelde de gang door, al haar bitterheid vergetend en niets wetend dan dat zij met deze man kon doen zoals ze verkoos. Al in de deur van zijn kamer kwam hij haar tegemoet.

„Dag juffrouw van Larn, komt u binnen, hoe gaat 't u, bent u komen lopen?” vroeg hij, haar hand schuddend.

„Och ja, aangezien er noch geen geregelde vliegdiens bestaat, heb ik mijn voeten maar gebruikt”, schertste Suze, haar ogen in de zijne.

„Maar u hadt toch kunnen fietsen”.

„Hoe is 't mogelijk dat ik daaraan niet gedacht heb bij zo'n schitterend-harde fietsweg! Geen enkele kans om te slippen!”

Herzberg lachte en nam haar brief aan.

„U zult wel moe zijn; als u even wacht zal ik u hiernaast een kop koffie aanbieden?” vroeg hij toen met een smeekende blik. Hij bewoonde naast het Raadhuis twee grote frisse kamers in het dorpslogement.

„Hm, een meisje bij een heer-op-kamers koffie drinken — dat is niet comme-il-faut”, zei Suze ondeugend, al lang bereid mee te gaan en het spel nog wat voort te zetten.

„Och kom, ik kan u toch niet zó laten teruggaan, nu u zo'n eind hebt gelopen”, drong hij aan.

„Nu in vredesnaam”, zuchtte ze, komiesberustend, „maar op uw verantwoording”.

Hij morrelde noch wat op de schrijftafel, maar kon toch niets ernstigs doen nu zij er was en vroeg dus of ze dan eerst meeinging?

Suze was nog nooit op zijn kamer geweest, wel zo even aan de deur als zij een boodschap kwam brengen. De zitkamer was gelijkvloers en, met uitzondering van een moderne rustbank, in ouderwets-boerse trant gemeubeld.

„O, een divan”, juichte zij naïef, op het ideaal-meubel toelopend. „Wat heerlijk, hè, om zo te liggen dromen” en zij vlijde haar hoofd heel even op het kussen.

Herzberg lachte gelukkig om haar verrukking en had haar wel de hele dag willen houden — maar dat ging natuurlijk niet. Hij belde om koffie, terwijl zij bakvischachtig-nieuwsgierig de kamer doorsnuffelde. Zij wierp een onverschillige blik op een paar boeken, wier titels haar bekend waren: echt-kinderachtige verhalen vol preken en schoolmeesterachtige moraalconclusies. In een hoek van de kamer lag, eenzaam op een tabouret, een statenbijbel.

„Hebt u geen romans?” vroeg ze, voor zijn boekenkast staande, die meest wetboeken en handleidingen bevatte.

„Romans?” schrok hij op, „nee, die lees ik niet. Ze bederven de zeden”.

„Hm, dat kan ik niet vinden, er zijn heel goede romans vol mooie gedachten”, zei Suze op enigszins schoolse bakvis-toon.

„Romans zijn zondige verzinsels van een menschenbrein”.

„En die dan — zijn die boeken niet door mensen geschreven?” vroeg Suze op de moraal-verhalen wijzend.

„Ja, maar dat zijn ware geschiedenissen, waaruit veel te leren valt over de wonderbare wegen Gods”.

Brr! wat een bekrompen ideeën! Ze had werkelijk iets meer van hem gedacht. Een plaaglust bebroop haar en zij wilde vragen of de bijbel daar óók niet door mensen was geschreven en of hij zo zeker wist, dat die „ware verhalen” bevatte over „de wonderbare wegen Gods”. Maar ze was toch bang hem te kwetsen en dan zou het spelletje voor vandaag wellicht uit zijn. Een luchtiger onderwerp zoekend veinsde zij de familie-lijst aan de muur eerst nu te zien en bewonderde: „wat hebt u hier leuke foto's! Bent u dit zelf? Het lijkt precies, alleen — de ogen zijn niet zo...” Ze deed alsof ze zijn ogen met die van het portret vergeleek en keek hem daarbij lang aan. Hij werd verlegen, stotterde: „è... ja, maar dat is al... al van verlede jaar, dat portret...” en, zich vermannend: „maar drink nu eerst uw koffie uit”.